Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého senátu)

7. července 2016*

„Ochranná známka Evropské unie — Řízení o prohlášení neplatnosti — Slovní ochranná známka Evropské unie LUCEO — Absolutní důvod pro zamítnutí — Neexistence dobré víry v době podání přihlášky k zápisu — Článek 52 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 207/2009“

Ve věci T-82/14,

Copernicus-Trademarks Ltd, se sídlem v Borehamwood (Spojené království), zastoupená F. Henkelem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), zastoupenému A. Schifkem, jako zmocněncem,

žalovanému,

přičemž další účastnicí v řízení před odvolacím senátem EUIPO, vystupující jako vedlejší účastnice v řízení před Tribunálem, je

Maquet GmbH, se sídlem v Rastatt (Německo), zastoupená N. Hebeisem, advokátem,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu EUIPO ze dne 25. listopadu 2013 (věc R 2292/2012-4) týkajícímu se řízení o prohlášení neplatnosti mezi společnostmi Copernicus-Trademarks a Maquet,

TRIBUNÁL (devátý senát),

ve složení G. Berardis, předseda, O. Czúcz (zpravodaj) a A. Popescu, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 4. února 2014,

s přihlédnutím k vyjádření EUIPO k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 15. května 2014,

s přihlédnutím k vyjádření vedlejšího účastníka k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 19. května 2014,

s přihlédnutím k replice došlé kanceláři Tribunálu dne 4. září 2014,

* Jednací jazyk: němčina.

s přihlédnutím k duplice vedlejší účastnice došlé kanceláři Tribunálu dne 18. listopadu 2014,

s přihlédnutím k písemným otázkám Tribunálu účastníkům řízení, odpovědím těchto účastníků a jejich vyjádření k odpovědím jiných účastníků,

s ohledem na to, že účastníci řízení ve lhůtě jednoho měsíce od doručení oznámení o ukončení písemné části řízení nepředložili žádost o nařízení jednání, a poté co za těchto okolností na základě zprávy soudce zpravodaje a podle článku 135a jednacího řádu Tribunálu rozhodl, že žalobu projedná bez ústní části řízení,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 29. července 2009 podala vedlejší účastnice, společnost Maquet GmbH, u Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie na základě nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1). Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je slovní označení LUCEA LED pro výrobky „chirurgické lampy“ spadající do třídy 10 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků. Tato přihláška ochranné známky Evropské unie byla zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 31/2009 ze dne 17. srpna 2009.

2 Dne 16. září 2009 podala společnost Copernicus EOOD (dále jen „Copernicus“), zastoupená M. A., u EUIPO přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie na základě nařízení č. 207/2009.

3 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován (dále jen „sporná ochranná známka“), je slovní označení LUCEO.

4 Výrobky, pro které byl zápis požadován, spadají do tříd 10, 12 a 28 a pro každou z těchto tříd odpovídají následujícímu popisu:

— třída 10: „Přístroje a nástroje chirurgické, lékařské, zubní a veterinářské, umělé údy, oči a zuby; ortopedické potřeby; materiál na sešívání“;

— třída 12: „Osobní motorová vozidla, obsažená ve třídě 12; kola motocyklů, obsažená ve třídě 12; motocykly obsažené ve třídě 12, mopedy, obsažené ve třídě 12; traktory, obsažené ve třídě 12; přívěsy obytné k automobilům a přívěsné obytné vozy, obsažené ve třídě 12; letadla, obsažená ve třídě 12; kosmické dopravní prostředky, obsažené ve třídě 12; kolejová vozidla, obsažená ve třídě 12; pásová vozidla, obsažená ve třídě 12; vodní dopravní prostředky, obsažené ve třídě 12; obojživelná vozidla, obsažená ve třídě 12; invalidní vozíky; skútry pro zdravotně postižené osoby; golfové vozíky; dětské kočárky; díly pro motorová vozidla, obsažená ve třídě 12, a to části karosérie; jednotky; motory; části podvozku, zejména brzdové díly; pružiny; hnací ústrojí; řízení; zavěšení kol; kola; pneumatiky; kryty na automobilová kola; ráfky; čepy zavěšení; části převodovky, a to řetězy; převodové (rychlostní) skříně; převodové hřídele; příslušenství pro motorová vozidla, obsažená ve třídě 12, a sice závěsné háky; nosiče zavazadel pro střechu vozidla, zavazadlové předměty pro přepravu ve vozidlech, dětská sedadla, krycí plachty; sněhové řetězy“;

— třída 28: „Gymnastické a sportovní zboží; hry“.

5 Společnost Copernicus uplatnila právo přednosti pro spornou ochrannou známku, které bylo založeno na přihlášce k zápisu rakouské ochranné známky LUCEO č. 1533/2009 podané u Österreichisches Patentamt (rakouský patentový úřad) dne 16. března 2009 pro tytéž výrobky, jako jsou výrobky uvedené v bodě 4.

6 Dne 12. listopadu 2009 podala společnost Capella EOOD, která se stala majitelkou přihlášky sporné ochranné známky dne 21. října 2009 a byla zastoupena M. A., námitky proti přihlášce k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED na základě článku 41 nařízení č. 207/2009.

7 Námitky byly založeny na přihlášce k zápisu sporné ochranné známky. Přestože bylo datum podání této přihlášky pozdější než datum podání přihlášky k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED, společnost Capella se dovolávala její časové předchůdnosti namítnutím uplatnění práva přednosti, jak bylo zmíněno v bodě 5 výše.

8 Dne 1. března 2010 byla přihláška k zápisu sporné ochranné známky zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 39/2010.

9 Sporná ochranná známka byla zapsána dne 26. října 2010 pod číslem 8554974. Jako datum přednosti této ochranné známky byl do rejstříku zapsán 16. březen 2009.

10 Dne 3. května 2011 podala vedlejší účastnice u EUIPO návrh na prohlášení neplatnosti sporné ochranné známky pro všechny výrobky a služby, pro které byla zapsána.

11 Důvody neplatnosti uplatněnými na podporu tohoto návrhu byly důvody uvedené v čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009. Podle vedlejší účastnice řízení nebyla společnost Copernicus v době podání přihlášky ochranné známky v dobré víře.

12 Dne 6. září 2011 byla společnost Verus EOOD a dne 27. srpna 2012 žalobkyně, společnost Copernicus-Trademarks Ltd, zastoupené M. A., zapsány do rejstříku ochranných známek Evropské unie jako majitelky sporné ochranné známky.

13 Dne 14. prosince 2012 prohlásilo zrušovací oddělení spornou ochrannou známku za neplatnou z důvodu, že společnost Copernicus nebyla v době podání přihlášky k zápisu v dobré víře.

14 Téhož dne podala žalobkyně, zastoupená M. A., proti rozhodnutí zrušovacího oddělení k EUIPO odvolání na základě článků 58 až 64 nařízení č. 207/2009.

15 Dne 13. listopadu 2013 byla společnost Ivo-Kermartin GmbH, rovněž zastoupená M. A., zapsána do rejstříku ochranných známek Evropské unie jako nová majitelka sporné ochranné známky.

16 Čtvrtý odvolací senát EUIPO zamítl odvolání rozhodnutím ze dne 25. listopadu 2013 (dále jen „napadené rozhodnutí), jehož adresátem je žalobkyně. Tento odvolací senát potvrdil závěr zrušovacího oddělení, podle kterého nebyla společnost Copernicus v době přihlášky sporné ochranné známky v dobré víře. V tomto ohledu vycházel odvolací senát zejména z úvahy, že společnost Copernicus požádala o zápis sporné ochranné známky pouze z důvodu, aby mohla podat námitky proti zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED a získat z nich hospodářské výhody.

Návrhová žádání účastníků řízení

17 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí a zamítl návrh na prohlášení neplatnosti sporné ochranné známky;

— podpůrně, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc odvolacímu senátu;

— uložil EUIPO náhradu nákladů řízení.

18 EUIPO a vedlejší účastnice řízení navrhují, aby Tribunál:

— žalobu zamítl;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

A – *K přípustnosti žaloby*

19 V době podání žaloby byla majitelkou sporné ochranné známky společnost Ivo-Kermartin, a nikoli již žalobkyně (viz bod 15 výše).

20 Dne 4. září 2014 žalobkyně předložila jako přílohu K.17 k replice dokument, z něhož vyplývá, že společnost Ivo-Kermartin ji zmocnila, aby v projednávané věci jednala u Tribunálu v jejím zájmu a ve vlastním zájmu.

21 V této souvislosti stačí připomenout, že soud Evropské unie je oprávněn posoudit, zda řádný výkon spravedlnosti za okolností projednávaného případu odůvodňuje zamítnutí žaloby ve věci samé bez předcházejícího rozhodnutí o její přípustnosti (rozsudek ze dne 26. února 2002, Rada v. Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, body 51 a 52).

22 Za okolností projednávané věci má Tribunál za to, že v zájmu hospodárnosti řízení je třeba nejdříve zkoumat opodstatněnost žaloby na neplatnost, aniž předtím rozhodne o její přípustnosti, neboť tato žaloba je v každém případě z důvodů uvedených níže neopodstatněná.

B – *K opodstatněnosti žaloby*

23 Na podporu své žaloby žalobkyně uplatňuje tři žalobní důvody, z nichž první vychází z porušení čl. 75 druhé věty nařízení č. 207/2009, druhý z porušení článku 76 uvedeného nařízení a třetí z porušení čl. 52 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení.

24 Argumenty předloženými v rámci těchto tří žalobních důvodů, které se částečně překrývají, žalobkyně v podstatě zpochybňuje závěr odvolacího senátu, podle kterého společnost Copernicus nebyla v době podání přihlášky k zápisu sporné ochranné známky v dobré víře. Tyto argumenty se týkají závěru odvolacího senátu, podle kterého muselo být s ohledem na všechny okolnosti této přihlášky rozhodnuto, že společnost Copernicus nebyla v dobré víře. Žalobkyně předkládá rovněž argumenty, kterými napadá opodstatněnost zjištění odvolacího senátu týkajících se existence takových okolností, jakož i argumenty vycházející z toho, že samotná vedlejší účastnice řízení nebyla v dobré víře a odvolací senát tuto okolnost nezohlednil.

25 S ohledem na podstatu žalobních důvodů uplatněných žalobkyní je třeba se po připomenutí relevantních ustanovení a judikatury zabývat jejími argumenty směřujícími k vyvrácení zjištění odvolacího senátu týkajících se okolností přihlášky k zápisu sporné ochranné známky, poté argumenty týkajícími se závěru odvolacího senátu, pokud jde o neexistenci dobré víry společnosti Copernicus, a konečně argumenty vycházejícími z toho, že odvolací senát dostatečně nezohlednil neexistenci dobré víry vedlejší účastnice řízení.

1. *K relevantním ustanovením a judikatuře*

26 Režim zápisu ochranné známky Evropské unie vychází ze zásady „prvního přihlašovatele“, stanovené v čl. 8 odst. 2 nařízení č. 207/2009. Na základě této zásady může být označení zapsáno jako ochranná známka Evropské unie pouze za podmínky, že tomu nebrání starší ochranná známka [viz rozsudek ze dne 11. července 2013, SA.PAR. v. OHIM – Salini Costruttori (GRUPPO SALINI), T-321/10, EU:T:2013:372, bod 17 a citovaná judikatura].

27 Použití této zásady je však relativizováno zejména v čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009, na základě něhož se ochranná známka Evropské unie prohlásí za neplatnou na základě návrhu podaného u EUIPO nebo na základě protinávrhu v řízení o porušení, pokud přihlašovatel v době podání přihlášky ochranné známky nebyl v dobré víře (viz rozsudek ze dne 11. července 2013, GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, bod 18 a citovaná judikatura).

28 Pojem „nebyl v dobré víře“ uvedený v čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 se vztahuje k subjektivní motivaci osoby, která podává přihlášku k zápisu ochranné známky, a sice nepoctivému úmyslu nebo jinému nečestnému motivu. Tento pojem zahrnuje jednání, které se odchyluje od uznávaných zásad etického chování nebo poctivých zvyků v průmyslu a obchodě [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. února 2012, Peeters Landbouwmachines v. OHIM – Fors MW (BIGAB), T-33/11, EU:T:2012:77, body 35 až 38, a stanovisko generální advokátky Sharpston ve věci Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:148, bod 60].

29 Za účelem posouzení, zda přihlašovatel není v dobré víře, je zejména třeba zkoumat, zda hodlá přihlášenou ochrannou známku užívat. V tomto kontextu je třeba připomenout, že základní funkcí ochranné známky je zaručit spotřebiteli nebo konečnému uživateli totožnost původu dotyčného zboží nebo služby tím, že mu umožní bez možnosti záměny odlišit toto zboží nebo tuto službu od zboží nebo služeb, které mají jiný původ (rozsudek ze dne 11. června 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, bod 45).

30 Úmysl zabránit v uvádění výrobku na trh může být za určitých okolností charakteristický pro neexistenci dobré víry přihlašovatele. O takový případ se jedná zejména tehdy, když se následně ukáže, že přihlašovatel nechal zapsat označení jako ochrannou známku Evropské unie, aniž měl v úmyslu jej užívat, a to výhradně za tím účelem, aby zabránil třetím osobám vstoupit na trh [rozsudky ze dne 11. června 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, body 43 a 44, a ze dne 8. května 2014, Simca Europe v. OHIM – PSA Peugeot Citroën (Simca), T-327/12, EU:T:2014:240, bod 37].

31 Úmysl přihlašovatele v rozhodné době je subjektivním prvkem, který musí být posouzen s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům, které se týkají projednávaného případu a existují v době podání přihlášky k zápisu označení jako ochranné známky Evropské unie. Tato motivace bude obvykle prokázána odkazem na objektivní kritéria, kam patří zejména obchodní logika, do níž zapadá podání přihlášky k zápisu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. června 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, body 37, 42 a 53).

32 V rámci globální analýzy provedené na základě čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 lze rovněž zohlednit původ napadeného označení a jeho užívání od jeho vytvoření, obchodní logiku, do níž zapadá podání přihlášky k zápisu označení jako ochranné známky Evropské unie, jakož i časový sled událostí, který charakterizuje uvedené podání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. února 2012, BIGAB, T-33/11, EU:T:2012:77, bod 21 až 23).

33 Osobě, která návrh na prohlášení neplatnosti podala a zamýšlí vycházet z tohoto absolutního důvodu neplatnosti, přísluší, aby prokázala okolnosti, které umožňují dospět k závěru, že majitel ochranné známky Evropské unie v době podání přihlášky k zápisu této ochranné známky nebyl v dobré víře (rozsudek ze dne 11. července 2013, GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, bod 18).

34 Argumenty žalobkyně je třeba posoudit s ohledem na tato ustanovení a tuto judikaturu.

2. *K argumentům vztahujícím se ke zjištěním odvolacího senátu týkajícím se okolností přihlášky k zápisu sporné ochranné známky*

35 V napadeném rozhodnutí odvolací senát konstatoval, že přihláška k zápisu sporné ochranné známky zapadá do zneužívající strategie podávání přihlášek k zápisu ochranných známek, jejímž cílem je uplatnit právo přednosti pro přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie obejitím šestiměsíční lhůty na rozmyšlenou stanovené v čl. 29 odst. 1 nařízení č. 207/2009 a pětileté dodatečné lhůty stanovené v čl. 51 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení. Přihláška k zápisu sporné ochranné známky byla podána pouze za účelem možnosti podat námitky proti zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED, kterou přihlásila vedlejší účastnice řízení, a získat z těchto námitek hospodářské výhody. Strategie podání, do které zapadá přihláška k zápisu sporné ochranné známky, nebyla transparentní pro třetí strany.

36 Žalobkyně se domnívá, že tato zjištění jsou nesprávná.

a) Ke zjištění, podle kterého přihláška k zápisu sporné ochranné známky zapadá do zneužívající strategie podání

37 Jak bylo uvedeno v bodě 35 výše, první okolnost, kterou odvolací senát zohlednil, je skutečnost, že přihláška k zápisu sporné ochranné známky zapadá do strategie podávání přihlášek k zápisu ochranných známek, jejímž cílem je uplatnit právo přednosti pro přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie obejitím šestiměsíční lhůty na rozmyšlenou, jakož i pětileté dodatečné lhůty a získat blokující postavení pro M. A., tj. zástupce žalobkyně, aby mohl podat námitky proti zápisu ochranných známek přihlašovaných třetími stranami.

38 Odvolací senát stanovil existenci takové strategie zejména v bodech 20, 25, 31, 32, 35 a 41 napadeného rozhodnutí. V bodě 20 napadeného rozhodnutí uvedený senát poukázal na to, že Copernicus je společností, která má vazby na M. A. a že za účelem posouzení, zda nejednala v dobré víře, je třeba zohlednit nejen její chování, nýbrž i chování M. A., jakož i chování všech ostatních společností spojených s M. A.. Podle odvolacího senátu prováděl M. A. prostřednictvím těchto společností strategii podání zahrnující vysoký počet přihlášek k zápisu, přičemž mu může být přičteno 2 392 přihlášek německých ochranných známek a přibližně 750 přihlášek rakouských ochranných známek, z nichž nanejvýš jedna byla zapsána v každém státě (bod 25 napadeného rozhodnutí). Konkrétně v bodech 25, 35 a 41 napadeného rozhodnutí odvolací senát uvedl, že všechny tyto přihlášky byly podány za jediným účelem uplatnit následně právo přednosti pro přihlášku ochranné známky Evropské unie. Strategie M. A. spočívá v podávání nekonečných řetězců přihlášek národních ochranných známek bez zaplacení přihlašovacích poplatků. Když třetí strana podá přihlášku k zápisu totožné nebo podobné ochranné známky, M. A. tak podá přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie a uplatní pro ni právo přednosti, přičemž se opírá o poslední článek řetězce přihlášek národních ochranných známek. Poté podá námitky proti zápisu ochranné známky třetí strany, přičemž se opírá o tuto přihlášku k zápisu. V bodech 31 a 32 napadeného rozhodnutí odvolací senát konstatoval, že jelikož se tento případ vyskytl před uvedeným senátem jen ve věcech, ve kterých figuroval M. A., nejedná se o náhodu, nýbrž o důsledek strategie podání prováděné M. A.

39 Konkrétně v bodech 27 až 29, 33, 35, 36 a 43 napadeného rozhodnutí odvolací senát vylíčil důvody, pro které má za to, že přihláška k zápisu sporné ochranné známky zapadá do této zneužívající strategie podání. V bodech 27 až 29 napadeného rozhodnutí odvolací senát poukázal na to, že od roku 2003 bylo označení LUCEO předmětem přihlášek k zápisu jako národní ochranná známka jak v Rakousku, tak v Německu a že od roku 2005 byly podávány přihlášky v pololetním rytmu podle schématu „v březnu v Rakousku, v září v Německu“. Tento pololetní rytmus přesně odpovídá šestiměsíční lhůtě na rozmyšlenou pro uplatnění práva přednosti. Tyto přihlášky byly následně zrušeny z důvodu nezaplacení

přihlašovacího poplatku. Konkrétně v bodě 33 napadeného rozhodnutí odvolací senát konstatoval, že teprve poté, co vedlejší účastnice řízení podala přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED, podala společnost Copernicus přihlášku k zápisu sporné ochranné známky a uplatnila právo přednosti pro posledně uvedenou známku, přičemž se opřela o poslední článek řetězce přihlášek k zápisu národních ochranných známek LUCEO, a sice o přihlášku k zápisu rakouské ochranné známky podané dne 16. března 2009. Odvolací senát z toho vyvodil, že cílem, který M. A. sledoval řetězovým podáváním jednotlivých přihlášek k zápisu národních ochranných známek LUCEO, byla možnost uplatnit právo přednosti pro spornou ochrannou známku roky poté, co podal první přihlášku k zápisu označení LUCEO jako národní ochranné známky, přestože článek 29 nařízení č. 207/2009 stanoví pouze šestiměsíční lhůtu na rozmyšlenou. V bodech 36 a 43 napadeného rozhodnutí odvolací senát poukázal na to, že samotný M. A. uvedl, že nehodlá užívat ochrannou známku LUCEO osobně a nebyl schopen uvést jména zákazníků, kteří o ní vyjádřili svůj zájem. V bodech 35, 36 a 43 napadeného rozhodnutí odvolací senát konstatoval, že argument, podle kterého ochranná známka LUCEO byla „vyvinuta“ prostřednictvím přihlášek k zápisu národních ochranných známek, je pouhou záminkou. V této souvislosti odvolací senát uvedl, že chování spočívající v opakovaném podávání přihlášek k zápisu národních ochranných známek bez úmyslu zaplatit přihlašovací poplatky nebo nechat je zapsat nemůže být považováno za vývoj ochranné známky, ale nanejvýš za nepatrnou změnu tříd v každé nové přihlášce. Kromě toho měl odvolací senát za to, že po podání přihlášky k zápisu pro již „nalezené“ označení, v projednávaném případě LUCEO, nevyžadovalo rozhodnutí zapsat ho jako ochrannou známku Evropské unie roky rozmýšlení. Odvolací senát z toho vyvodil, že jediným cílem přihlášky k zápisu sporné ochranné známky bylo „přeskočit“ přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED podanou vedlejší účastnicí řízení.

40 Žalobkyně tvrdí, že tyto úvahy odvolacího senátu jsou nesprávné. V tomto kontextu žalobkyně předkládá argumenty směřující ke zpochybnění jednak závěru odvolacího senátu, pokud jde o existenci zneužívající strategie podání prováděné M. A., a jednak závěru, podle kterého přihláška k zápisu sporné ochranné známky zapadá do této strategie.

K existenci zneužívající strategie podání

41 Žalobkyně zpochybňuje závěr odvolacího senátu, pokud jde o existenci zneužívající strategie podání M. A., jak je popsána v bodě 38 výše. V tomto kontextu tvrdí, že na rozdíl od zjištění odvolacího senátu uplatňuje M. A. legitimní obchodní model, a sice model agentury pro ochranné známky. Kromě toho tvrdí, že závěry, které odvolací senát vyvodil z existence jiných věcí, které před ním byly projednávány a ve kterých figuroval M. A., jsou nesprávné.

– K argumentům vycházejícím z legitimní povahy obchodního modelu uplatňovaného M. A.

42 Žalobkyně tvrdí, že odvolací senát neměl z řady přihlášek k zápisu národních ochranných známek, které mohou být přičteny M. A., vyvodit, že tyto přihlášky byly podány za jediným účelem uplatnit následně právo přednosti pro přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie. Vysoký počet těchto přihlášek je naopak podle žalobkyně přímým důsledkem jeho legitimní činnosti jakožto agentury pro ochranné známky, která spočívá ve vytvoření souboru ochranných známek určených k prodeji třetím stranám, což odvolací senát dostatečně nezohlednil. Přihlášky k zápisu národních ochranných známek jsou součástí postupu vývoje ochranných známek.

43 EUIPO a vedlejší účastnice tyto argumenty zpochybňují.

44 V této souvislosti je třeba zaprvé poukázat na to, že žalobkyně nepředkládá argumenty směřující k vyvrácení závěru odvolacího senátu, podle kterého za účelem posouzení, zda společnost Copernicus nejednala v dobré víře, je třeba zohlednit nejen její chování, nýbrž i chování M. A., jakož i chování všech ostatních společností spojených s M. A..

45 Zadruhé musí být konstatováno, že v bodě 34 napadeného rozhodnutí odvolací senát rozhodl, že nic nebrání tomu, aby podnik vykonával činnost agentury pro ochranné známky, a tudíž tomu, aby v rámci takové činnosti podával přihlášky k zápisu pro ochranné známky, které on sám nehodlal užívat, ale prodat třetím stranám. Odvolací senát nicméně shledal, že činnost M. A. nemůže být pokládána za takovou činnost.

46 Zatřetí je třeba odmítnout argument žalobkyně vycházející z toho, že řetězení přihlášek k zápisu národních ochranných známek zapadá do snahy vyvíjet ochranné známky, což může agentura pro ochranné známky legitimně vykonávat.

47 V této souvislosti je třeba připomenout, že zajisté nic nebrání tomu, aby majitel platně zapsané ochranné známky „vyvinul“ tuto známku ochrannou známkou, která na ni navazuje, jejím pozměněním, pokud jde o označení, seznam výrobků a služeb, na které se vztahuje, nebo zeměpisný rozsah její ochrany.

48 Jak však vyplývá ze zjištění odvolacího senátu, M. A. na sebe vázal přihlášky k zápisu národních ochranných známek, které byly podávány každých šest měsíců střídavě v Německu a Rakousku právě před tím, než uplynula šestiměsíční lhůta na rozmyšlenou pro uplatnění práva přednosti pro ochrannou známku Evropské unie podle čl. 29 odst. 1 nařízení č. 207/2009. Tyto přihlášky byly následně zrušeny z důvodu nezaplacení přihlašovacích poplatků, a tudíž se jimi vnitrostátní úřady pro ochranné známky nezabývaly.

49 Takové chování nemůže být považováno za legitimní obchodní chování, nýbrž musí být považováno za chování, které je v rozporu s cíli nařízení č. 207/2009.

50 Jak odvolací senát správně uvedl, čl. 29 odst. 1 nařízení č. 207/2009 stanoví, že osoba, která podává přihlášku k zápisu národní ochranné známky, má šestiměsíční lhůtu na rozmyšlenou, aby se rozhodla, zda chce rovněž podat přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie pro stejnou ochrannou známku a pro výrobky nebo služby totožné s těmi, pro které je tato známka přihlášena. Článek 51 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení stanoví, že ke zrušení práv majitele ochranné známky Evropské unie dojde na základě návrhu podaného u EUIPO nebo na základě protinávrhu v řízení o porušení, pokud po nepřerušené období pěti let nebyla ochranná známka v Unii řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, a pro neužívání neexistují řádné důvody.

51 Je přitom nutno konstatovat, že na sebe navazující sled přihlášek k zápisu národních ochranných známek pro totéž označení pro výrobky a služby spadající do tříd alespoň částečně totožných směřuje k tomu, aby M. A. získal blokující postavení. Když totiž třetí strana podá přihlášku k zápisu totožné nebo podobné ochranné známky Evropské unie, M. A. podá přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie, uplatní pro ni právo přednosti, přičemž vychází z posledního článku řetězce přihlášek k zápisu národních ochranných známek a podá námitky na základě uvedené přihlášky ochranné známky Evropské unie. Na sebe navazující sled přihlášek k zápisu národních ochranných známek má tedy za cíl, aby získal blokující postavení pro období přesahující lhůtu na rozmyšlenou v délce šesti měsíců stanovené čl. 29 odst. 1 nařízení č. 207/2009, a dokonce dodatečnou lhůtu v délce pěti let stanovené čl. 51 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení.

52 Je tedy nutno konstatovat, že nejen strategie podání uplatňovaná M. A. není v souladu s cíli sledovanými nařízením č. 207/2009, nýbrž že tato strategie není nepodobná případu „zneužití práva“, který se vyznačuje okolnostmi, kdy zaprvé i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebyl dosažen cíl sledovaný touto právní úpravou a zadruhé existuje záměr získat výhodu vyplývající z uvedené právní úpravy tím, že jsou uměle vytvořeny podmínky vyžadované pro její získání (rozsudky ze dne 14. prosince 2000, Emsland-Stärke, C-110/99, EU:C:2000:695, body 52 a 53, a ze dne 21. července 2005, Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, bod 39).

53 Začtvrté v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že prodává ochranné známky nacházející se v jejím souboru ochranných známek třetím stranám, je třeba připomenout, že v bodech 36 a 43 napadeného rozhodnutí odvolací senát konstatoval, že existence třetích stran, které mají zájem o přihlášky národních ochranných známek podané žalobkyní, nemohla být prokázána a že žalobkyně nepředložila žádný argument, který by mohl tento závěr zpochybnit. Každopádně je třeba poukázat na to, že kdyby cílem M. A. bylo pouze rozšířit jeho soubor ochranných známek Evropské unie a národních ochranných známek, mohl pouze nechat zapsat takové ochranné známky namísto řetězení přihlášek k zápisu národních ochranných známek, které nebyly zkoumány a byly následně zrušeny z důvodu, že nezaplatil přihlašovací poplatek.

54 Je tudíž třeba učinit závěr, že odvolací senát správně konstatoval, že kroky podniknuté M. A. a společnostmi s ním spojenými nemohou být pokládány za činnost, kterou agentura pro ochranné známky může legitimně vykonávat, avšak směřovaly k tomu, aby získal blokující postavení pro období přesahující šestiměsíční lhůtu na rozmyšlenou stanovenou v čl. 29 odst. 1 nařízení č. 207/2009 a pětiletou dodatečnou lhůtu stanovenou v čl. 51 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení.

55 Žádný z jiných argumentů předložených žalobkyní nemůže tento závěr zpochybnit.

56 Zaprvé je třeba odmítnout argument žalobkyně vycházející z toho, že počet přihlášek k zápisu ve skutečnosti neodpovídá počtu jednotlivých přihlášených ochranných známek, který je mnohem nižší. Tento argument spíše potvrzuje závěry odvolacího senátu. K výkonu legitimní činnosti agentury pro ochranné známky totiž nebylo nezbytné podávat vysoký počet přihlášek k zápisu pro stejnou ochrannou známku, jak činil M. A.

57 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že velká část „vyvinutých ochranných známek“ byla skutečně zapsána. Na rozdíl od argumentů vedlejší účastnice řízení nebyly M. A. a společnosti s ním spojené majiteli pouze 90, nýbrž 200 zapsaných ochranných známek Evropské unie. M. A. se soustavně snažil, pokud to bylo z právního a ekonomického hlediska možné, nechat plně zapsat všechny ochranné známky, které vyvinul.

58 Pokud jde v této souvislosti zaprvé o argument vycházející z toho, že se M. A. snažil nechat zapsat všechny ochranné známky, které vyvinul, stačí poukázat na to, že jednak podle zjištění odvolacího senátu nebyla velká část přihlášek k zápisu, která mu může být přičtena, zkoumána a nebylo o nich kladně rozhodnuto z důvodu skutečnosti, že nebyly zaplaceny přihlašovací poplatky, a jednak žalobkyně tato zjištění zevrubně nezpochybňovala.

59 Zadruhé ani skutečnost, že určité ochranné známky byly nakonec zapsány jménem M. A. nebo společnostmi s ním spojenými, nezpochybňuje závěry odvolacího senátu. Zneužívající strategie podání, kterou tento senát odhalil, totiž znamená, že když se M. A. rozhodne využít svého blokujícího postavení, podá přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie, přičemž uplatní právo přednosti na základě posledního článku řetězce přihlášek k zápisu národních ochranných známek.

60 Pokud jde zatřetí o přesný počet ochranných známek, které mohly být přičteny M. A. nebo společnostem s ním spojeným, je třeba poukázat na to, že závěry odvolacího senátu vycházejí ze srovnání množství přihlášek k zápisu a množství zapsaných ochranných známek. I kdyby přitom bylo zapsáno 200 ochranných známek, jak tvrdí žalobkyně, rozdíl mezi počtem přihlášek k zápisu národních ochranných známek, a sice více než 3 000, a počtem ochranných známek, které byly nakonec zapsány, zůstává značný. Každopádně je nutno konstatovat, že žalobkyně nepodává žádný důkaz, který by umožnil prokázat, že v době přijetí napadeného rozhodnutí mohlo být 200 zapsaných ochranných známek přičteno M. A.

61 Tyto argumenty musí být tedy rovněž odmítnuty.

62 Zatřetí ani argument žalobkyně, podle kterého část přihlášek k zápisu ochranných známek nebyla sledována z důvodu skutečnosti, že trh se nevyvíjel tak, jak se všeobecně očekávalo nebo protože se ukázalo, že vybrané jméno nebylo vhodné pro dotčené výrobky nebo služby, nemůže prokázat nesprávné posouzení, kterým by byly dotčeny závěry odvolacího senátu. To platí rovněž pro argument vycházející ze skutečnosti, že v některých odvětvích je obtížné nalézt slovní označení, které by nekolidovalo se staršími právy. Tyto argumenty totiž nemohou odůvodnit řetězení přihlášek k zápisu národních ochranných známek pro totéž označení.

63 Je tudíž třeba odmítnout všechny argumenty žalobkyně vycházející z toho, že vysoký počet přihlášek k zápisu německých a rakouských ochranných známek, které mohou být přičteny M. A., může být odůvodněn legitimním obchodním modelem, který uplatňoval.

– K ostatním věcem týkajícím se M. A. a zohledněným odvolacím senátem

64 Žalobkyně tvrdí, že závěr odvolacího senátu, podle kterého situace, která se před ním vyskytla v projednávané věci (body 38 a 39 výše), není náhodou, je nesprávný. Zaprvé ve všech pěti věcech zmíněných odvolacím senátem se M. A. dozvěděl o podání přihlášky k zápisu ochranné známky Evropské unie třetí stranou teprve poté, co sám podal přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie. Dále samotný odvolací senát uvedl jiné tři věci, ve kterých M. A. založil námitky na ochranné známce, která byla v době podání přihlášky třetí strany již zapsána. Kromě toho existence těchto tří věcí prokazuje, že M. A. nečekal na podání přihlášky k zápisu totožné nebo podobné známky třetí stranou před tím, než sám podal přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie a uplatnil právo přednosti pro tuto ochrannou známku na základě přihlášky k zápisu národní ochranné známky. Mimoto počet věcí uváděných odvolacím senátem je omezený ve vztahu k počtu přihlášek ochranných známek podaných od počátku roku 2001 a ve vztahu k počtu více než 200 zapsaných ochranných známek Evropské unie. Navíc pět řízení zmíněných odvolacím senátem je výjimkou a jednalo se o náhodu. Konečně podle čl. 75 druhé věty nařízení č. 207/2009 měl odvolací senát vyslechnout žalobkyni v tomto ohledu před přijetím napadeného rozhodnutí.

65 EUIPO a vedlejší účastnice tyto argumenty zpochybňují.

66 Zaprvé je třeba zkoumat výtku vycházející z porušení práva být vyslechnut.

67 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle čl. 75 druhé věty nařízení č. 207/2009 mohou být rozhodnutí EUIPO založena pouze na důvodech, ke kterým měli účastníci možnost se vyjádřit.

68 Co se přitom týče tří věcí týkajících se ochranných známek VORTEX, ROCKY a FORERUNNER, které odvolací senát zmínil v bodech 31 a 32 napadeného rozhodnutí, je třeba konstatovat, že vedlejší účastnice řízení v návrhu na prohlášení neplatnosti ze dne 2. května 2011 uvedla, že M. A. byl zapojen do kolize ochranných známek a že systematicky uplatňoval právo přednosti pro přihlášky k zápisu ochranných známek Evropské unie na základě přihlášek k zápisu národních ochranných známek. V tomto kontextu v přílohách 4c a 6 uvedeného návrhu odkázala na velký počet označení dotčených touto praxí, mezi něž patří označení VORTEX, ROCKY a FORERUNNER. Ve vztahu k těmto ochranným známkám tedy měly žalobkyně a její právní předchůdkyně příležitost vyjádřit se během řízení před EUIPO.

69 V rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že kdyby věděla, že v napadeném rozhodnutí odvolací senát zohlední tyto přihlášky ochranných známek jako nepřímé důkazy o neexistenci dobré víry společnosti Copernicus, vyjádřila by se v tomto ohledu více, stačí připomenout, že právo být vyslechnut ve smyslu čl. 75 druhé věty nařízení č. 207/2009 se vztahuje na právní a skutkové okolnosti, které jsou základem aktu rozhodnutí, ale nikoli na konečné stanovisko, které správní orgán zamýšlí přijmout [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. září 2006, L & D v. OHIM – Sämann (Aire Limpio), T-168/04, EU:T:2006:245, bod 116]. Tento argument musí být tudíž rovněž odmítnut.

70 Zadruhé je třeba zkoumat argument žalobkyně vycházející z toho, že situace, která nastala v projednávané věci a ve třech věcech týkajících se ochranných známek VORTEX, ROCKY a FORERUNNER, je náhoda, jelikož M. A. v době své přihlášky k zápisu nevěděl o přihláškách k zápisu třetích stran.

71 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že podle článku 29 nařízení č. 207/2009 zajisté může přihlašovatel národní ochranné známky během šestiměsíční lhůty na rozmyšlenou ode dne podání této přihlášky uplatnit právo přednosti pro přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie. Teoreticky je tedy možné, že během této lhůty na rozmyšlenou třetí strana podá přihlášku k zápisu označení, které je totožné nebo podobné ochranné známce Evropské unie a přihlašovatel národní ochranné známky, aniž o této přihlášce ví, se rovněž rozhodne podat přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie a uplatnit pro ni právo přednosti.

72 Nicméně, jak bylo uvedeno v bodech 42 až 63 výše, za okolností projednávaného případu odvolací senát právem učinil závěr, že řetězení přihlášek k zápisu národních ochranných známek prováděné M. A. mělo za cíl, aby získal blokující postavení, kterého využíval pro podání námitek proti přihláškám k zápisu třetích stran. Za těchto okolností a s ohledem na skutečnost, že tato situace nastala pouze ve věcech, do kterých byl zapojen M. A., odvolací senát právem učinil závěr, že se nejednalo o náhodu.

73 Žádný z argumentů předložených žalobkyní nemůže tento závěr vyvrátit.

74 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že na rozdíl od zjištění odvolacího senátu založil M. A. námitky v některých případech na již zapsaných ochranných známkách Evropské unie.

75 Tento argument musí být odmítnut, pokud jde o věci týkající se ochranných známek VORTEX, ROCKY a FORERUNNER, které odvolací senát zmínil v napadeném rozhodnutí. V těchto věcech byly totiž námitky založeny na přihláškách k zápisu pozdějších ochranných známek, avšak uplatňovaly právo přednosti na základě přihlášky starší ochranné známky.

76 Ve věcech týkajících se ochranné známky ROCKY (R 2147/2010-4) a ochranné známky VORTEX (R 512/2011-4) tak námitky byly založeny na přihláškách k zápisu pozdější ochranné známky Evropské unie, avšak uplatňovaly právo přednosti na základě starších přihlášek k zápisu německých ochranných známek.

77 Pokud jde o věc týkající se ochranné známky FORERUNNER (R 2000/2010-4), je třeba poznamenat, že v této věci byly námitky zajisté založeny na přihlášce k zápisu rakouské ochranné známky, a nikoli na přihlášce k zápisu ochranné známky Evropské unie. Nicméně se jednalo o velice srovnatelný přístup s přístupem v projednávané věci s jediným rozdílem spočívajícím ve skutečnosti, že žalobkyně založila námitky přímo na přihlášce k zápisu rakouské ochranné známky namísto jejich založení na přihlášce k zápisu ochranné známky Evropské unie a uplatnila právo přednosti na základě této přihlášky k zápisu národní ochranné známky.

78 V tomto kontextu je třeba odmítnout argument žalobkyně vycházející z toho, že v jiné věci týkající se rovněž ochranné známky VORTEX (R 1496/2011-4) byly námitky založeny na zapsané ochranné známce Evropské unie. V této souvislosti stačí konstatovat, že v této věci byla uvedená ochranná známka již zapsána z důvodu strategie podání uplatněné M. A. ve starší věci zmíněné v bodě 76 výše (R 512/2011-4). Proto tento argument nemůže prokázat, že pokud jde o ochrannou známku Evropské unie VORTEX, M. A. neuplatnil svou zneužívající strategii podání.

79 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že počet věcí zmíněných odvolacím senátem je omezený. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že jelikož odvolací senát konstatoval, že dotčený případ se před ním nevyskytl, s výjimkou věcí, do kterých byl zapojen M. A., skutečnost, že počet věcí zmíněných odvolacím senátem je omezený, nemůže zpochybnit jeho závěr, podle kterého se nemohlo jednat o náhodu. Kromě toho, i kdyby v jiných případech žalobkyně případně založila námitky na ochranné známce,

která byla již zapsána, aniž by tento zápis mohl být pokládán za zneužívající strategii podání, kterou identifikoval odvolací senát, tato skutečnost by nemohla zpochybnit jeho závěr, podle kterého M. A. v případě ochranných známek VORTEX, ROCKY, FORERUNNER a sporné ochranné známky uplatnil takovou strategii.

80 Vzhledem k tomu, že závěr odvolacího senátu, podle kterého situace v projednávané věci nebyla náhodou, může být potvrzen na základě jeho zjištění týkajících se ochranných známek VORTEX, ROCKY a FORERUNNER, argumenty žalobkyně týkající se dodatečných závěrů odvolacího senátu vztahujících se k ochranným známkám ANDROMEDA a DORADO JUMP IN THE AIR lze odmítnout jako irelevantní. I kdyby totiž byly opodstatněné, nemohly by zpochybnit závěr odvolacího senátu, podle kterého situace, která se před ním vyskytla, není náhodou.

81 Všechny argumenty týkající se zjištění odvolacího senátu, podle kterého M. A. uplatňoval strategii podání, jejímž cílem bylo podat námitky proti přihláškám k zápisu třetích stran, tedy musejí být odmítnuty.

K přihlášce k zápisu sporné ochranné známky

82 Žalobkyně rovněž zpochybňuje opodstatněnost závěru odvolacího senátu, podle kterého přihláška k zápisu sporné ochranné známky zapadá do výše zmíněné zneužívající strategie podání.

83 V tomto kontextu je třeba připomenout, že jak bylo uvedeno v bodě 39 výše, ze zjištění odvolacího senátu vyplývá, že od roku 2005 řetězil M. A. přihlášky k zápisu německých a rakouských ochranných známek LUCEO v pololetním rytmu „v březnu v Rakousku, v září v Německu“. Podle odvolacího senátu podala společnost Copernicus přihlášku k zápisu sporné ochranné známky v reakci na přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED podanou vedlejší účastnicí řízení a jediným cílem přihlášky společnosti Copernicus bylo podat námitky proti zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED. V tomto kontextu odvolací senát zohlednil zejména okolnosti, podle kterých až do podání přihlášky k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED vedlejší účastnicí řízení M. A. pouze řetězil přihlášky k zápisu národních ochranných známek LUCEO, zatímco po uvedeném podání podal přihlášku k zápisu sporné ochranné známky a založil na ní námitky, a takový způsob počínání odpovídal jeho zneužívající strategii podání.

84 Žalobkyně se domnívá, že tyto úvahy jsou nesprávné. Přihláška k zápisu sporné ochranné známky nemá podle jejího tvrzení za cíl „přeskočit“ přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED podanou vedlejší účastnicí řízení.

85 Zaprvé žalobkyně uplatňuje skutečnost, že přihláška k zápisu sporné ochranné známky je jen výrazem legitimního obchodního modelu uplatňovaného M. A., který spočívá ve vytvoření souboru ochranných známek Evropské unie za účelem prodeje uvedených ochranných známek třetím stranám. M. A. vyvinul spornou ochrannou známku přihláškami k zápisu národních ochranných známek pozměněním seznamu výrobků a služeb, pro které byla podána přihláška k zápisu, před jejím zařazením do svého souboru ochranných známek v rozšířené a aktualizované formě.

86 EUIPO a vedlejší účastnice tyto argumenty zpochybňují.

87 V této souvislosti je třeba poznamenat, že zaprvé v bodech 36 a 43 napadeného rozhodnutí odvolací senát poukázal na to, že samotný M. A. uvedl, že nehodlá užívat spornou ochrannou známku osobně, a nebyl schopen uvést jména zákazníků, kteří o ni vyjádřili zájem. M. A. nepředkládá žádný argument, který by mohl prokázat, že tento závěr je nesprávný.

88 Zadruhé žalobkyně nepředkládá žádný argument, který by mohl prokázat, že řetězení přihlášek k zápisu národních ochranných známek LUCEO bylo odůvodněné z hlediska uplatňování legitimního obchodního modelu. Naopak, jak bylo uvedeno v bodech 46 až 52 výše, nejen že není možné považovat počínání M. A. za vývoj sporné ochranné známky, ale navíc mělo za cíl monopolizovat označení LUCEO obejitím šestiměsíční lhůty stanovené v čl. 29 odst. 1 nařízení č. 207/2009 a pětileté dodatečné lhůty stanovené v čl. 51 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení.

89 Tento argument tedy musí být odmítnut.

90 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že v době, kdy společnost Copernicus podala přihlášku k zápisu sporné ochranné známky nebo rakouské ochranné známky LUCEO, nevěděla o přihlášce k zápisu ochranné známky LUCEA LED, a tedy mezi těmito dvěma přihláškami neexistovalo žádné spojení.

91 EUIPO a vedlejší účastnice tyto argumenty zpochybňují.

92 V této souvislosti je třeba úvodem konstatovat, že tím, že argument žalobkyně vycházející z nevědomosti společnosti Copernicus odkazuje na subjektivní prvek týkající se úmyslu přihlašovatele v době podání přihlášky. V souladu s judikaturou citovanou v bodě 31 výše musí být přitom neexistence dobré víry přihlašovatele obvykle prokázána odkazem na objektivní kritéria.

93 Je rovněž třeba konstatovat, že odvolací senát stanovil existenci objektivních okolností značně svědčících ve prospěch toho, že k podání přihlášky k zápisu sporné ochranné známky došlo v reakci na podání přihlášky k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED vedlejší účastnicí řízení.

94 Argumenty, které žalobkyně předkládá za účelem prokázání neexistence souvislosti mezi podáním přihlášky k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED vedlejší účastnicí řízení a přihlášky k zápisu sporné ochranné známky společností Copernicus, je třeba se zabývat s ohledem na tuto judikaturu a tyto okolnosti.

95 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že v době podání přihlášky k zápisu rakouské ochranné známky LUCEO vedlejší účastnice řízení ještě nepodala přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED, a společnost Copernicus tedy o ní nemohla vědět.

96 V této souvislosti je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodech 38 a 41 až 81 výše, že podle zneužívající strategie podání uplatňované M. A. byly přihlášky k zápisu německých a rakouských ochranných známek podávány s cílem získat blokující postavení, kterého využíval pro podání námitek proti případným přihláškám k zápisu totožných nebo podobných označení podaným třetími stranami.

97 Proto okolnost, že společnost Copernicus nebo M. A. nevěděli o existenci přihlášky k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED v době, kdy podali přihlášku k zápisu rakouské ochranné známky LUCEO, nebrání konstatování, podle kterého přihláška sporné ochranné známky, pro kterou bylo uplatněno právo přednosti na základě přihlášky k zápisu rakouské ochranné známky LUCEO, byla podána v reakci na přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED.

98 Zadruhé je třeba odmítnout argument žalobkyně, podle kterého nebyl přihlašovací poplatek pro přihlášku k zápisu rakouské ochranné známky LUCEO ze dne 16. března 2009 zaplacen, protože v té době se M. A. již rozhodl podat přihlášku k zápisu sporné ochranné známky. V této souvislosti stačí konstatovat, že ani v případě devíti předcházejících přihlášek k zápisu německých a rakouských ochranných známek LUCEO nezaplatil M. A. přihlašovací poplatek a poté nepodal přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEO na konci příslušných lhůt na rozmyšlenou.

99 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že přihláška k zápisu sporné ochranné známky nebyla podána v reakci na přihlášku k zápisu vedlejší účastnice řízení, nýbrž z důvodu skutečnosti, že se lhůta na rozmyšlenou pro uplatnění práva přednosti pro ochrannou známku Evropské unie chýlila ke konci.

100 Ani tento argument není přesvědčivý.

101 Je třeba poukázat na to, že pro přihlášky k zápisu starších německých a rakouských ochranných známek LUCEO nechal M. A. uplynout šestiměsíční lhůtu na rozmyšlenou, aniž podal přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie, a pouze podal další přihlášku k zápisu národní ochranné známky, aby si zachoval blokující postavení.

102 Kromě toho je třeba konstatovat, že přístup spočívající v kontrole ke konci šestiměsíční lhůty na rozmyšlenou, zda byly podány přihlášky totožných nebo podobných ochranných známek, dokonale zapadá do strategie podání M. A. Cílem řetězení přihlášek k zápisu německých a rakouských ochranných známek LUCEO bylo totiž právě získat blokující postavení, které mu umožňovalo podat námitky proti případným přihláškám k zápisu totožných nebo podobných označení podaným třetími stranami. K těžení z tohoto blokujícího postavení nebo k jeho zachování postačovalo před uplynutím příslušné lhůty na rozmyšlenou kontrolovat, zda třetí strany podaly přihlášky k zápisu totožných nebo podobných ochranných známek.

103 Všechny argumenty žalobkyně směřující k prokázání, že v době, kdy společnost Copernicus podala přihlášku k zápisu sporné ochranné známky, nevěděla o přihlášce k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED, musí být tudíž odmítnuty.

104 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že odvolací senát dostatečně nezohlednil skutečnost, že společnost Copernicus mohla rovněž podat námitky na základě přihlášky k zápisu rakouské ochranné známky LUCEO ze dne 16. března 2009, což by bylo levnější a jistější.

105 EUIPO a vedlejší účastnice tento argument zpochybňují.

106 Tento argument je rovněž třeba odmítnout.

107 Tento argument totiž nemůže zpochybnit nepřímé důkazy svědčící ve prospěch toho, že přihláška k zápisu sporné ochranné známky měla za cíl „přeskočit“ přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED. Žalobkyně zajisté správně uplatňuje skutečnost, že námitky mohly být rovněž založeny přímo na přihlášce k zápisu rakouské ochranné známky LUCEO ze dne 16. března 2009, jak to žalobkyně učinila ve věci týkající se ochranné známky FORERUNNER (R 2000/2010-4) zmíněné v bodě 77 výše. Avšak je nutno konstatovat, že přihláška k zápisu sporné ochranné známky mohla posílit blokující postavení M. A. vůči vedlejší účastnici řízení, jelikož coby ochranná známka Evropské unie zahrnovala celou Evropskou unii, a tedy mu umožňovala podat námitky proti zápisu národní ochranné známky i u úřadů pro ochranné známky v členských státech Unie.

108 Žádný z argumentů předložených žalobkyní tudíž není s to prokázat, že zjištění odvolacího senátu, podle kterých přihláška k zápisu sporné ochranné známky zapadá do zneužívající strategie podání uplatňované M. A. a měla za cíl „přeskočit“ přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED podanou vedlejší účastnicí řízení, jsou nesprávná. Naopak, počínání společnosti Copernicus ohledně sporné ochranné známky typicky ukazuje fungování zneužívající strategie podání uplatňované M. A., která z důvodů uvedených v bodech 42 až 63 výše nemůže být považována za slučitelnou s cíli nařízení č. 207/2009.

b) K užívání sporné ochranné známky

109 Druhá okolnost, kterou odvolací senát zohlednil, je způsob, kterým M. A. užíval spornou ochrannou známku. V bodech 36 a 43 napadeného rozhodnutí odvolací senát jednak poukázal na to, že M. A. uvedl, že on sám nehodlá užívat spornou ochrannou známku, a nebyl schopen uvést jména zákazníků, kteří o ni vyjádřili zájem, a jednak požadoval, aby vedlejší účastnice řízení zaplatila 75 000 eur. Odvolací

senát z toho vyvodil, že tato žádost o zaplacení byla jedinou možností využití sporné ochranné známky. V tomto kontextu uvedený senát uvedl, že bylo třeba srovnat tuto částku s úředními poplatky, které byly celkově zaplaceny za spornou ochrannou známku.

110 Žalobkyně se domnívá, že tyto úvahy odvolacího senátu jsou nesprávné.

111 Zaprvé žalobkyně zpochybňuje závěry odvolacího senátu týkající se hospodářského využití sporné ochranné známky. V této souvislosti tvrdí, že M. A. nepodal návrh na finanční náhradu v rámci námitkového řízení. M. A. požadoval, aby vedlejší účastnice řízení ukončila své jednání za účelem ochrany svých práv a nejevení se nečinným až poté, co měl úspěch ve věci v rámci tohoto řízení. M. A. požádal o částku ve výši 75 000 eur teprve poté, co vedlejší účastnice řízení nabídla, že koupí spornou ochrannou známku za 15 000 eur. M. A. nečíhal, až vedlejší účastnice řízení začne užívat ochranné známky LUCEA LED pro své výrobky, ani nečekal na to, že ji bude užívat delší dobu pro své výrobky, aby pak podal žalobu na náhradu škody. Je tedy nesprávné konstatovat, že jediným cílem zápisu sporné ochranné známky bylo vynutit si finanční prostředky na protistraně. Kromě toho žalobkyně tvrdí, že ostatní věci zmíněné odvolacím senátem a týkající se jiných ochranných známek, které mohou být přičteny M. A., jsou správními řízeními, která byla zahájena pouze za účelem zachování práv ochrany vyplývajících z ochranných známek vlastněných posledně uvedeným nebo jednou z jeho společností. Nejedná se o občanskoprávní řízení a žádná platba nebyla na ostatních účastnících řízení požadována.

112 EUIPO a vedlejší účastnice tyto argumenty zpochybňují.

113 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že žalobkyně nepředkládá žádný argument směřující k prokázání nesprávného posouzení, kterým by byla dotčena zjištění odvolacího senátu, podle kterých M. A. nehodlal sám užívat spornou ochrannou známku a neexistovala žádná třetí strana, která by vyjádřila zájem o spornou ochrannou známku. Žalobkyně nepodává zejména žádný důkaz svědčící ve prospěch toho, že během let předcházejících přihlášce k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED vyvolaly po sobě jdoucí přihlášky národních ochranných známek LUCEO zájem třetích stran. Je tedy nutno konstatovat, že žalobkyně nepodává žádné uspokojivé vysvětlení ohledně způsobu, jakým M. A. zamýšlel užívat spornou ochrannou známku jinak než podat námitky proti případným přihláškám k zápisu totožných nebo podobných označení, jako je přihláška podaná vedlejší účastnicí řízení.

114 Kromě toho argumenty vycházející z toho, že M. A. požádal vedlejší účastnici řízení o zaplacení částky až poté, co měl úspěch ve věci v rámci námitkového řízení, a že nečekal delší dobu, aby projevil svůj postoj, nemohou zpochybnit závěr odvolacího senátu týkající se hospodářského využití sporné ochranné známky. V tomto kontextu je třeba zejména podotknout, že skutečnost, že M. A. měl úspěch ve věci před námitkovým oddělením, posílila jeho postavení, co se týče vyjednávání o finančním vyrovnání s vedlejší účastnicí řízení.

115 Pokud jde mimoto o argumenty týkající se ostatních ochranných známek, je nutno konstatovat, že žalobkyně neuvedla, jakým způsobem M. A. zamýšlel užívat tyto ochranné známky jinak, než na jejich základě podat námitky proti zápisu totožných nebo podobných ochranných známek a získat hospodářské výhody z tohoto blokujícího postavení. Žalobkyně totiž nepředkládá žádný argument, který by umožnil prokázat, že M. A. měl v úmyslu užívat je on sám nebo že třetí strany o ně projevily zájem. Tento závěr není zpochybněn okolností, že věci, na které odvolací senát odkázal, jsou námitkovými řízeními. Způsob počínání M. A., co se týče sporné ochranné známky, totiž ukazuje, že v případě, že M. A. měl úspěch ve věci v rámci námitkového řízení, byl připraven zahájit formální postupy proti užívání totožných nebo podobných označení a zahájit vyjednávání.

116 Všechny výtky týkající se závěrů odvolacího senátu ohledně hospodářského využití sporné ochranné známky tudíž musejí být zamítnuty.

117 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že na rozdíl od zjištění odvolacího senátu nebyly přihlášky k zápisu národních ochranných známek bezplatné. Správní poplatky se platily v Rakousku v okamžiku podání přihlášky k zápisu ochranné známky nehledě na to, zda byla ochranná známka nakonec zapsána. Celkově M. A. zaplatil poplatky dosahující šestimístných částek u různých úřadů pro ochranné známky za zapsání ochranných známek, avšak i za ochranné známky, ve vztahu ke kterým nebylo pokračováno v postupu do zápisu.

118 EUIPO a vedlejší účastnice tyto argumenty zpochybňují.

119 V této souvislosti je zaprvé třeba poukázat na to, že žalobkyně nepředkládá žádný konkrétní důkaz umožňující prokázat částky, které zaplatila za přihlášky k zápisu německých ochranných známek.

120 Zadruhé, pokud jde o poplatky zaplacené za přihlášky k zápisu rakouských ochranných známek, je nutno konstatovat, že v bodě 40 napadeného rozhodnutí odvolací senát uznal, že v Rakousku podléhá podání úředního formuláře správnímu poplatku. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy z napadeného rozhodnutí nelze vyvodit, že odvolací senát konstatoval, že za přihlášky k zápisu rakouských ochranných známek nebyly takové poplatky zaplaceny.

121 Tento závěr není zpochybněn skutečností, že v bodě 21 napadeného rozhodnutí odvolací senát odkázal na „bezplatnou“ povahu strategie podání uplatňované M. A. Tato úvaha odvolacího senátu totiž musí být vykládána ve spojení s jeho konstatováním uvedeným v bodě 40 napadeného rozhodnutí, ve kterém uznal, že pro přihlášky k zápisu rakouských ochranných známek se platily správní poplatky. Odkázáním na „bezplatnou“ povahu strategie podání uplatňované M. A. odvolací senát tedy pouze konstatoval, že zneužívající strategie podání, kterou uplatňoval, umožňovala neplatit přihlašovací poplatky pro přihlášky k zápisu německých a rakouských ochranných známek, jelikož podle právní úpravy těchto dvou členských států nevyžaduje hrazení takových poplatků v době podání přihlášky.

122 V tomto kontextu je rovněž třeba poznamenat, že samotná žalobkyně uznává, že neplacení přihlašovacího poplatku pro přihlášky k zápisu německých a rakouských ochranných známek jí umožňovalo snížit náklady vzniklé její strategií podání. Je přitom nutno konstatovat, že to potvrzuje závěry odvolacího senátu. Vzhledem k tomu, že podle této strategie M. A. a společnosti s ním spojené podali přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie, pouze pokud třetí strana podala přihlášku k zápisu totožné nebo podobné ochranné známky Evropské unie a pouze řetězili přihlášky k zápisu německých a rakouských ochranných známek bez zaplacení přihlašovacích poplatků, pokud se neplatily, mohli minimalizovat náklady vyplývající z této strategie podání, přičemž obcházeli šestiměsíční lhůtu na rozmyšlenou stanovenou v článku 29 nařízení č. 207/2009 a dodatečnou lhůtu stanovenou v čl. 51 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení. Pokud jde o spornou ochrannou známku, M. A. nezaplatil žádný přihlašovací poplatek pro deset přihlášek k zápisu německých a rakouských ochranných známek LUCEO a teprve poté, co vedlejší účastnice řízení podala přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED, byl přihlašovací poplatek zaplacen v rámci přihlášky k zápisu sporné ochranné známky.

123 Zatřetí argument žalobkyně vycházející z celkové částky poplatků, které M. A. zaplatil, nemůže prokázat nesprávné posouzení, kterým by byly dotčeny závěry odvolacího senátu týkající se hospodářského využití sporné ochranné známky.

124 Je třeba poukázat na to, že i poté, co Tribunál vyzval žalobkyni, aby podala důkazy o tom, že M. A. provedl platby „v celkové výši dosahující šestimístných částek“, žalobkyně pouze předložila znění ustanovení Gebührengesetz (zákon o výběru poplatků) z roku 1957, ve znění ze dne 11. listopadu 2011 (BGBl. 267/1957), přičemž se dovolávala skutečnosti, že již nebylo možné přesně určit částku zaplacených správních poplatků, neboť účetní doklady dotyčných společností již nebylo možno nalézt.

125 Kromě toho a každopádně, i kdyby za všechna zapsání provedená či přihlášky ochranných známek podané M. A. nebo společnostmi s ním spojenými byla u různých úřadů pro ochranné známky zaplacena celková výše dosahující šestimístných částek, nemohlo by to prokázat pochybení dotýkající se závěrů odvolacího senátu ohledně existence strategie podání, jejímž cílem bylo blokovat přihlášky k zápisu totožných nebo podobných ochranných známek podaných třetími stranami. Hospodářský úspěch takové strategie podání totiž závisí zaprvé na možnosti minimalizovat vzniklé náklady za účelem vytvoření blokujícího postavení před tím, než dojde ke kolizi se zápisem, o který požádala třetí strana, a zadruhé na dosažení příjmů, které překračují náklady vzniklé v rámci takové kolize. Je přitom nutno konstatovat, že strategie podání uplatňovaná M. A. měla za cíl omezit náklady vyplývající z předběžných přihlášek k zápisu, pro které přihlašovací poplatky nebyly zaplaceny, a že jen co se týče sporné ochranné známky, požádal M. A. o zaplacení 75 000 eur, a tudíž celkové výše dosahující pětimístné částky od vedlejší účastnice řízení.

126 Žádný z argumentů předložených žalobkyní tudíž není s to prokázat, že zjištění odvolacího senátu, podle kterého jedinou možností využití sporné ochranné známky bylo užívat ji za účelem podání námitek proti přihláškám k zápisu totožných nebo podobných ochranných známek a získat hospodářskou výhodu z této námitky, je nesprávné.

c) K nedostatku transparentnosti

127 Třetí okolnost, kterou odvolací senát zohlednil, je nedostatek transparentnosti strategie podání M. A. V bodě 21 napadeného rozhodnutí odvolací senát poukázal na netransparentní povahu přihlášek k zápisu ochranných známek, které mohou být přičteny M. A., a konstatoval, že jeho strategie způsobila „na úrovni práva duševního vlastnictví složitou situaci, která je pro třetí strany zcela neprůhledná“. V bodě 51 napadeného rozhodnutí odvolací senát poukázal na to, že přihláška k zápisu sporné ochranné známky byla podána za podmínek, které jsou pro třetí strany neprůhledné a v rozporu se základní strukturou práva ochranných známek spočívající v zajištění právní jistoty prostřednictvím práv duševního vlastnictví, která jsou zveřejňována.

128 Žalobkyně se domnívá, že tyto úvahy odvolacího senátu jsou nesprávné.

129 Zaprvé žalobkyně odvolacímu senátu vytýká, že shledal existenci „pasti práva přednosti“, když vycházel z úvahy, že přihlášky k zápisu národních ochranných známek byly zastřeny a nedohledatelné pro třetí strany. Použitím výrazu „past práva přednosti“ odvolací senát porušil zásadu, podle které je pro určení přednosti nebo časové předchůdnosti rozhodující nikoli okamžik případného zápisu, ke kterému dojde následně, nýbrž okamžik podání přihlášky. Kromě toho „past práva přednosti“ neexistovala. Zaprvé národní ochranné známky, které byly předmětem přihlášky k zápisu, byly zaznamenány ve veřejných a volně přístupných elektronických databázích. Mohly být tudíž dohledány bezplatně a s minimálním úsilím. Rozhodnutí M. A. podat přihlášku k zápisu německých a rakouských ochranných známek bylo vědomé rozhodnutí, aby byla zajištěna jejich viditelnost a případně zainteresované osoby byly seznámeny s ochrannými známkami, které jsou k dispozici. Vedlejší účastnice řízení tedy věděla, nebo alespoň měla vědět o přihlášce k zápisu rakouské ochranné známky LUCEO ze dne 16. března 2009. Zadruhé v rozsahu, v němž se odvolací senát odvolává na nedostatek transparentnosti v důsledku skutečnosti, že se žalobkyně po deset let objevovala pod různými jmény a že během tohoto období byly některé ochranné známky vlastněny různými společnostmi, není tato úvaha relevantní a každopádně je neopodstatněná.

130 EUIPO a vedlejší účastnice tyto argumenty zpochybňují.

131 Zaprvé v rozsahu, v němž žalobkyně těmito argumenty odvolacímu senátu vytýká, že konstatoval, že třetí strany, jako je vedlejší účastnice řízení, nebyly s to dohledat přihlášky k zápisu německých nebo rakouských ochranných známek LUCEO, stačí poukázat na to, že v bodě 42 napadeného rozhodnutí odvolací senát jasně uvedl, že zjištění o neexistenci dobré víry společnosti Copernicus nezáviselo na

otázce, zda „nerozpoznatelná past práva přednosti“ existovala. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy napadené rozhodnutí není založeno na úvaze, podle které třetí strany nebyly s to dohledat přihlášky k zápisu německých nebo rakouských ochranných známek LUCEO.

132 Zadruhé je třeba zkoumat, zda argumenty předložené žalobkyní mohou prokázat, že úvaha odvolacího senátu, podle které strategie podání M. A. nebyla transparentní, je nesprávná.

133 V tomto kontextu žalobkyně tvrdí, že odvolací senát neměl zohlednit skutečnost, že přihlášky ochranných známek a ochranné známky, které mohou být přičteny M. A., byly následně převedeny na několik společností s ním spojených.

134 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že žalobkyně zajisté správně tvrdí, že totožnost majitele ochranné známky, na které jsou nebo mohou být námitky založeny, nemá vliv na otázku, zda existuje nebezpečí záměny mezi dvěma ochrannými známkami.

135 Nicméně na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, to neznamená, že za okolností popsaných v bodech 38 a 39 výše nemohly po sobě jdoucí převody práva z ochranných známek na různé společnosti vést k tomu, že zneužívající strategie podání uplatňovaná M. A. bude pro třetí strany méně viditelná. Tyto převody totiž měly za účinek, že byla méně zjevná skutečnost, že jedna a tatáž osoba, a sice M. A., řídila vysoký počet přihlášek ochranných známek prostřednictvím různých společností, a že taková situace, jako je situace, která nastala v projednávané věci, nebyla náhodou, nýbrž důsledkem zneužívající strategie podání, která spočívala v řetězení přihlášek k zápisu německých a rakouských ochranných známek.

136 Tato úvaha není zpochybněna argumentem žalobkyně, podle kterého osoby, které podaly přihlášky k zápisu ochranných známek, a EUIPO mohly zjistit, že všechna námitková řízení mohou být přičtena M. A., jelikož posledně jmenovaný byl vždy uveden jako zástupce společností v databázích úřadů pro ochranné známky. I kdyby to totiž bylo možné u všech věcí týkajících se ochranných známek nebo přihlášek ochranných známek, které mohou být přičteny M. A., včetně věcí, které byly zrušeny z důvodu skutečnosti, že nebyl zaplacen přihlašovací poplatek, nic by to neměnilo na tom, že převody měly za účinek, že přinejmenším *prima facie* byla méně zjevná skutečnost, že dotčená námitková řízení byla výrazem zneužívající strategie podání řízené jednou osobou.

137 V tomto kontextu je rovněž třeba uvést, že i přesto, že Tribunál žalobkyni vyzval, aby uvedla důvody, proč docházelo k po sobě jdoucím převodům, žalobkyně nepředložila v tomto ohledu konkrétní argumenty, nýbrž pouze obecně tvrdila, že k nim docházelo z interních důvodů souvisejících s hospodařením a technickým řízením podniku.

138 S ohledem na tyto úvahy je nutno konstatovat, že se odvolací senát nedopustil nesprávného posouzení skutkového stavu, když zohlednil po sobě jdoucí převody ochranných známek a přihlášky ochranných známek jako skutečnost, kterou je dotčena transparentnost kroků podniknutých M. A. a společnostmi s ním spojenými.

139 Zatřetí, pokud jde o argument, podle kterého vedlejší účastnice řízení mohla dohledat přihlášky k zápisu národních ochranných známek LUCEO, je třeba konstatovat, že odvolací senát správně uvedl, že střídání mezi přihláškami k zápisu německých a rakouských ochranných známek a neplacení přihlašovacích poplatků za tyto přihlášky, činilo způsob počínání M. A. méně transparentním pro třetí strany. Poté, co třetí strana objevila přihlášku k zápisu německé nebo rakouské ochranné známky, pro kterou nebyl přihlašovací poplatek zaplacen, mohla totiž zajisté očekávat, že tento poplatek bude ještě zaplacen a ochranná známka zapsána. Nemohla však důvodně očekávat, že tento poplatek nebude zaplacen a že právě před uplynutím šestiměsíční lhůty na rozmyšlenou stanovené článkem 29 nařízení č. 207/2009 bude podána jiná přihláška k zápisu národní ochranné známky LUCEO v jiném členském státě, neboť takové počínání je v rozporu s duchem nařízení č. 207/2009 z důvodů vylíčených v bodech 51 a 52 výše.

140 Začtvrté, pokud jde o argument vycházející z toho, že odvolací senát porušil zásadu, podle které je pro určení přednosti nebo časové předchůdnosti rozhodující nikoli okamžik případného zápisu, ke kterému dojde následně, nýbrž okamžik podání přihlášky, stačí konstatovat, že odvolací senát pouze zkoumal, zda v době podání přihlášky k zápisu sporné ochranné známky nebyla společnost Copernicus v dobré víře, jak stanoví čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy odvolací senát nevycházel z okamžiku případného následného zápisu.

141 S ohledem na předcházející úvahy je třeba učinit závěr, že argumenty předložené žalobkyní nemohou prokázat existenci nesprávného posouzení, kterým by byl dotčen závěr odvolacího senátu, podle kterého po sobě jdoucí převody ochranných známek a přihlášek ochranných známek na různé společnosti, střídání mezi přihláškami k zápisu německých a rakouských ochranných známek a neplacení přihlašovacích poplatků za tyto přihlášky činily zneužívající strategii podání M. A. méně transparentní pro třetí strany.

142 Zadruhé žalobkyně předkládá argumenty směřující ke zpochybnění jiných závěrů odvolacího senátu vztahujících se k nedostatku transparentnosti strategie podání M. A., které se týkají předložení dokladů nezbytných pro stanovení práva přednosti a přístupnosti ke spisům, které tvoří podklad pro přihlášky k zápisu německých ochranných známek. V tomto kontextu žalobkyně rovněž uplatňuje porušení čl. 75 druhé věty nařízení č. 207/2009, neboť odvolací senát jí nedal příležitost k tomu, aby se v tomto ohledu vyjádřila. Tyto argumenty budou zohledněny v bodech 152 až 156 níže.

3. *K argumentům týkajícím se závěru odvolacího senátu, pokud jde o neexistenci dobré víry společnosti Copernicus*

143 Argumenty žalobkyně, podle kterých odvolací senát neprávem učinil závěr, že s ohledem na okolnosti přihlášky k zápisu sporné ochranné známky je třeba mít za to, že společnost Copernicus nebyla v dobré víře, je třeba zkoumat ve světle předcházejících úvah.

144 V této souvislosti je zaprvé třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodech 37 až 108 výše, že žalobkyně nepředložila argumenty, které by mohly zpochybnit zjištění odvolacího senátu, podle kterého přihláška k zápisu společnosti Copernicus zapadá do zneužívající strategie podání, která spočívá v po sobě jdoucím řetězení přihlášek k zápisu národních ochranných známek a směřuje k tomu, aby M. A. získal blokující postavení, kterého využíval pro podání námitek proti případným přihláškám k zápisu totožných nebo podobných označení podaným třetími stranami, uplatněním práva přednosti pro přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie. Zadruhé je nutno konstatovat, že žádný z argumentů žalobkyně není s to ovlivnit úvahu, podle které takové počínání není v souladu s účelem nařízení č. 207/2009, jelikož jeho cílem je obejít šestiměsíční lhůtu na rozmyšlenou stanovenou v článku 29 tohoto nařízení a pětiletou dodatečnou lhůtu stanovenou v čl. 51 odst. 1 písm. a). Zatřetí, jak vyplývá z bodů 109 až 126 výše, žalobkyně nepředložila argumenty, které by byly s to vyvrátit zjištění odvolacího senátu, podle kterého společnost Copernicus měla v úmyslu využívat spornou ochrannou známku podáváním námitek proti přihláškám k zápisu, jako je přihláška vedlejší účastnice řízení, a získáním z těchto námitek hospodářských výhod. Začtvrté, jak bylo uvedeno v bodech 127 až 141 výše, její argumenty nejsou s to zpochybnit opodstatněnost zjištění odvolacího senátu, podle kterého měly některé skutečnosti za účinek, že zneužívající strategie podání M. A. byla méně zjevná pro třetí strany, a sice po sobě jdoucí převody ochranných známek a přihlášek ochranných známek na různé společnosti, střídání mezi přihláškami k zápisu německých a rakouských ochranných známek a neplacení přihlašovacích poplatků.

145 Je nutno konstatovat, že tyto skutečnosti samy o sobě umožňují učinit závěr, že společnost Copernicus nebyla v době podání sporné ochranné známky v dobré víře. Jak totiž odvolací senát v bodě 21 napadeného rozhodnutí správně shledal, dobrá víra neexistuje, zejména jestliže původní účel přihlášek ochranných známek není správně naplňován a tyto přihlášky jsou podávány spekulativně nebo výlučně za účelem získání finančních náhrad. S ohledem na okolnosti projednávaného případu přitom odvolací

senát právem učinil závěr, že řetězení přihlášek k zápisu německých a rakouských ochranných známek LUCEO řízené M. A. mělo za cíl získat blokující postavení, kterého využíval, aby mohl uplatnit právo přednosti pro přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie, pokud třetí strana podala přihlášku k zápisu totožné nebo podobné ochranné známky Evropské unie. Když tak společnost Copernicus podala přihlášku k zápisu sporné ochranné známky, neměla v úmyslu užívat její základní funkci, a sice zaručit spotřebiteli nebo konečnému uživateli totožnost původu výrobku nebo služby označených ochrannou známkou tím, že jim umožní tento výrobek nebo službu odlišit bez možnosti záměny od výrobku nebo služby, které mají jiný původ (viz bod 29 výše), nýbrž měla v úmyslu užívat ji za účelem zabránění zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED přihlášené vedlejší účastnicí řízení a získání hospodářských výhod ze svého blokujícího postavení.

146 Žádný z argumentů předložených žalobkyní nemůže tento závěr zpochybnit.

147 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že se společnost Copernicus nesnažila zabránit vedlejší účastnici řízení v užívání ochranné známky, kterou již dříve užívala. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že existence takové vůle zajisté představuje jeden z prvků, které mohou nasvědčovat tomu, že neexistuje dobrá víra ve smyslu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009. Nicméně na rozdíl od toho, co naznačuje žalobkyně, neexistence této vůle nebrání tomu, aby byla konstatována neexistence dobré víry přihlašovatele (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. února 2012, BIGAB, T-33/11, EU:T:2012:77, bod 20). Tento argument tedy musí být odmítnut.

148 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že v projednávaném případě neexistovala past práva přednosti, která byla nezjistitelná pro třetí strany. V této souvislosti stačí konstatovat, jak bylo uvedeno v bodech 131 a 143 až 145 výše, že za okolností projednávaného případu odvolací senát právem učinil závěr, že společnost Copernicus nebyla v dobré víře, a to ani tehdy, kdyby pro třetí stranu nebylo nemožné dohledat přihlášky k zápisu národních ochranných známek.

149 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že přihláška k zápisu rakouské ochranné známky LUCEO ze dne 16. března 2009 představovala již konsolidované právní postavení a že bylo oprávněným zájmem společnosti Copernicus podat přihlášku k zápisu sporné ochranné známky a uplatnit pro ni právo přednosti na základě uvedené přihlášky v přednostní lhůtě.

150 V této souvislosti je třeba připomenout, že z důvodu úvah vylíčených v bodech 49 až 52 výše nelze strategii podání, do které zapadala přihláška k zápisu sporné ochranné známky, považovat za slučitelnou s duchem nařízení č. 207/2009.

151 Kromě toho v rozsahu, v němž žalobkyně v podstatě tvrdí, že jednala v rámci pravidel stanovených nařízením č. 207/2009, je třeba poukázat na to, že čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 stanoví, že ochranná známka Evropské unie se prohlásí za neplatnou, pokud přihlašovatel v době podání přihlášky k zápisu této ochranné známky nebyl v dobré víře, a tudíž rozlišuje uplatnění pravidel dovolávaných žalobkyní.

152 Z toho plyne, že za okolností připomenutých v bodě 144 výše odvolací senát právem učinil závěr, že společnost Copernicus nebyla v době podání přihlášky k zápisu sporné ochranné známky v dobré víře.

153 Závěr odvolacího senátu týkající se neexistence dobré víry společnosti Copernicus tedy může být již potvrzen na základě okolností shrnutých v bodě 144 výše.

154 Argumenty žalobkyně uvedené v bodě 142 výše a směřující ke zpochybnění jiných závěrů odvolacího senátu vztahujících se k nedostatku transparentnosti zneužívající strategie podání M. A. tudíž musejí být odmítnuty jako irelevantní. Zaprvé totiž tyto argumenty směřují k prokázání nesprávnosti úvahy odvolacího senátu uvedené v bodech 23 a 24 napadeného rozhodnutí, podle které musela být v rámci výtky neexistence dobré víry zohledněna skutečnost, že společnost Copernicus nepředložila doklady nezbytné pro stanovení práva přednosti a že již pouhá okolnost, že spis sporné ochranné známky

neobsahoval žádný dokument, který by umožnil ověřit opodstatněnost uplatnění práva přednosti, zapadala do strategie zastření a záměrné netransparentnosti. Zadruhé tyto argumenty směřují k prokázání, že úvaha odvolacího senátu uvedená v bodě 47 napadeného rozhodnutí, podle které nedostatek transparentnosti týkající se uplatnění práva přednosti vyplýval rovněž ze skutečnosti, že spisy, které tvoří podklad přihlášek k zápisu německých ochranných známek, nebyly již přístupné, je nesprávná. S ohledem na to, co bylo uvedeno v bodech 143 až 153 výše, je přitom nutno konstatovat, že i kdyby argumenty předložené žalobkyní prokazovaly, že tyto úvahy jsou stiženy nesprávným posouzením, musí být závěr odvolacího senátu týkající se neexistence dobré víry společnosti Copernicus potvrzen.

155 Argument žalobkyně vycházející z toho, že odvolací senát porušil čl. 75 druhou větu nařízení č. 207/2009 tím, že nedal společnosti Copernicus ani pozdějším majitelkám sporné ochranné známky příležitost vyjádřit se ohledně přístupnosti spisů, které tvoří podklad přihlášek k zápisu německých ochranných známek, tudíž musí být rovněž odmítnut jako irelevantní.

156 Jak argumenty žalobkyně směřující ke zpochybnění zjištění odvolacího senátu týkajících se okolností přihlášky k zápisu sporné ochranné známky, tak argumenty týkající se závěru odvolacího senátu, pokud jde o neexistenci dobré víry společnosti Copernicus, musejí být proto odmítnuty.

4. *K argumentům vycházejícím z neexistence dobré víry vedlejší účastnice řízení nebo jejího advokáta*

157 Žalobkyně rovněž tvrdí, že odvolací senát měl více zohlednit neexistenci dobré víry vedlejší účastnice řízení a jejího advokáta. V tomto kontextu v podstatě uvádí, že v minulosti byl advokát vedlejší účastnice řízení partnerem M. A., a že tedy znal jeho obchodní model. Samotná vedlejší účastnice řízení podle názoru žalobkyně nejednala v dobré víře, když podala přihlášku k zápisu ochranné známky Evropské unie LUCEA LED, ačkoli věděla o existenci přihlášky k zápisu rakouské ochranné známky LUCEO ze dne 16. března 2009. S ohledem na vztah mezi M. A. a advokátem vedlejší účastnice řízení měl odvolací senát zaujmout kritický přístup k tvrzením vedlejší účastnice řízení.

158 Úvodem je třeba poukázat na to, že z bodů 17 a 18 napadeného rozhodnutí, podle kterých není její odvolání u EUIPO v důsledku vztahu mezi M. A. a advokátem vedlejší účastnice řízení nepřípustné, vyplývá, že odvolací senát zohlednil argumenty žalobkyně týkající se tohoto vztahu.

159 Pokud jde o argument žalobkyně vycházející z toho, že v projednávané věci odvolací senát dostatečně nezohlednil neexistenci dobré víry vedlejší účastnice řízení, je třeba konstatovat, že kdyby byla neexistence dobré víry vedlejší účastnice řízení prokázána, musela by být zohledněna v rámci řízení o neplatnosti namířenému proti ochranné známce, jejíž je majitelkou, a sice ochranné známce LUCEA LED. Naproti tomu v tomto řízení, které se týká sporné ochranné známky LUCEO a ve kterém odvolací senát stanovil, že společnost Copernicus nebyla v dobré víře v době podání přihlášky této ochranné známky, není případná neexistence dobré víry vedlejší účastnice řízení s to prokázat pochybení, kterým je dotčen závěr odvolacího senátu, podle něhož je prohlášení neplatnosti sporné ochranné známky odůvodněné. Jak odvolací senát správně uvedl v bodě 22 napadeného rozhodnutí, důvod neplatnosti založený na neexistenci dobré víry totiž spočívá na veřejném zájmu, a tudíž nemůže záviset na neexistenci dobré víry osoby, která podává návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky.

160 Každopádně je třeba poukázat na to, že žalobkyně neupřesňuje „interní informace“ advokáta vedlejší účastnice řízení, jichž mohla posledně uvedená nepoctivě využít. S ohledem na zneužívající povahu strategie podání M. A. (viz body 49 až 52 výše) totiž advokát vedlejší účastnice řízení nebyl povinen upustit od pomoci klientovi při podání přihlášky k zápisu ochranné známky, která mohla kolidovat s označením, kterého se týkala tato strategie.

161 Pokud jde o výtku vycházející z toho, že odvolací senát měl zaujmout kritický přístup k tvrzením vedlejší účastnice řízení, je třeba připomenout, že s výhradou argumentů žalobkyně, které nebyly zkoumány z důvodu jejich irelevance (viz body 154 a 155 výše), zkoumání jejích argumentů neukázalo, že by odvolací senát porušil povinnost zkoumat z úřední povinnosti skutečnosti stanovené v čl. 76 odst. 1 nařízení č. 207/2009 nebo zásadu řádné správy. Ve zbývající části musí být tato výtka ostatně zamítnuta na základě čl. 44 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991, jelikož žalobkyně neupřesnila závěry odvolacího senátu, které zamýšlela touto výtkou napadnout.

162 Argument žalobkyně vycházející z toho, že odvolací senát měl více zohlednit neexistenci dobré víry vedlejší účastnice řízení, tedy musí být rovněž odmítnut, a tudíž musí být odmítnuty všechny argumenty předložené na podporu návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí.

163 S ohledem na výše uvedené úvahy je tudíž třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu, aniž je třeba rozhodovat o její přípustnosti.

K nákladům řízení

164 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že EUIPO a vedlejší účastnice požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnost Copernicus-Trademarks Ltd ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady vynaložené Úřadem Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) a náklady vynaložené společností Maquet GmbH.

Berardis Czúcz Popescu

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 7. července 2016.

Podpisy.